

Er det ikke sådan, at Dansk Folkeparti er rigtig glad for, at § 3-områderne ligger i kommunerne? Er det også sådan, at Dansk Folkeparti har sagt nej til at flytte § 3-områderne til staten? Kan hr. Dohrmann svare på det?

(Kort bemærkning).

Jørn Dohrmann (DF):

Det, jeg kan sige, er, at uanset hvad med § 3 så skal jobbet med beskyttelse af den natur, der er, jo udføres efterfølgende, uanset om man havde lagt det ene eller det andet sted. Nu er det så lagt hos kommunerne. Derfor bliver det efterfølgende udført til fulde med den her kommunalreform.

Jeg er glad for, at man ligesom har givet den tid, der skulle til for at forhandle om lovforslaget her, og at lovforslaget har fået en god behandling. Vi har alle sammen fået en god behandling, når vi har været ovre i Miljøministeriet for at lytte til oppositionen, vi har brugt oceaner af tid på at få de her ti sider gennemgået, og alligevel kunne vi desværre ikke komme frem til nogen aftale, fordi der var nogle ultimative krav, som man ikke fik opfyldt.

Jeg vil sige, at opgaven i hvert fald bliver udført uanset hvad – også ifølge § 3.

(Kort bemærkning).

Steen Gade (SF):

For nu ikke at spørge en gang til, om det er sådan, at Dansk Folkeparti har sagt nej til at flytte § 3-områderne til staten, så vil jeg bare sige, at jeg tolker det svar så tæt på den mulighed, som man kan, for når hr. Dohrmann ikke vil sige noget om det, for det er jo det, svaret handler om, så må det jo være, fordi det er Dansk Folkepartis synspunkt, at § 3-områderne ligger bedst i kommunerne, og Dansk Folkeparti har ikke villet være med til at flytte det, ligesom jeg i hvert fald har tolket hr. Vesselbos udtalelse tidligere, som om i hvert fald dele af Venstre heller ikke har haft særlig meget lyst til det.

(Kort bemærkning).

Jørn Dohrmann (DF):

Jeg tror da, hr. Steen Gade udmærket ved, hvordan sådan nogle ting foregår. Det er jo netop sådan, at vi ikke sidder og lover ved en forhandling, at f.eks. § 3 nu var en aftale. Det har vi aldrig sagt. Vi har sagt, at det tager vi med til vores bagland, så diskuterer de det i forligskredsen, og der var altså tre partier, som var forligskreds, netop fordi resten af oppositionen havde

meldt sig ud for lang tid siden. Nu ønskede man så at komme ind igen, og det er helt i orden, men så må man også acceptere, at der er nogle spilleregler i en forligskreds, og det er jo netop, at den så skal være enig om, at den ønsker at lægge det et andet sted, end den oprindeligt har gjort.

Da man så fik at vide af oppositionen, at der var yderligere krav end § 3, hvorfor skulle forligskredsen så begynde at have den helt store diskussion om det emne? Vi kunne allerede på forhånd se ud af den ti sider lange liste, at det her kunne vi alligevel ikke få til at nå sammen.

Historien er jo ikke længere.

(Kort bemærkning).

Pernille Blach Hansen (S):

Det er i hvert fald helt rigtigt, at hr. Dohrmann forsøger at omskrive historien. Jeg synes, det er meget interessant, at et parti snakker om forligskredsen, som om det ikke selv er en del af den, for Dansk Folkeparti har jo været en del af den forligskreds, hr. Dohrmann så malende beskriver.

Derfor vil jeg gerne spørge: Var det Dansk Folkeparti, der i forligskredsen blokerede for, at registreringen af de her meget værdifulde naturområder, kunne komme til at ligge i staten i stedet for i kommunerne? Jeg synes, at Dansk Folkeparti skulle stå ved det, hvis det er tilfældet, ellers er der jo tale om et parti, der ikke tør sige, hvad det mener.

Jeg kan jo klart høre på den konservative miljøordfører, at det ikke har været Det Konservative Folkeparti, der i forligskredsen har insisteret på, at registreringen af de her naturområder skulle ligge hos kommunerne.

Hvis ikke hr. Dohrmann modsiger mig, så må det jo være Dansk Folkeparti.

Kl. 15.40

(Kort bemærkning).

Jørn Dohrmann (DF):

Altså, man kan jo gætte lige så længe, man nu har lyst til, hvem det er, der blokerer for hvem. Det, vi kan konstatere, og det, der står lysende klart for enhver, er jo netop, at ingen, hverken ministeren eller de andre ordførere, lovede, at det skulle være en tilkendegivelse af, at vi ville tage § 3 ind. Det, man lovede den dag, man diskuterede det, var, at man ville gå tilbage til sit bagland og diskutere den her sag, og det gjorde forligskredsen så.

Så tager man en diskussion om, hvor det skal ligge henne, og der er forligskredsen så blevet